

Amerika og Babylon

Ugens vers

"På den tid fremstår Mikael, den store fyrste, der står ved dit folks side. Det bliver en trængselstid, som der ikke har været magen til, så længe folkeslag har været til. På den tid skal dit folk blive reddet, alle der er indskrevet i bogen" (*Dan 12,1*).

Introduktion

I sidste uge så vi på "den falske treenighed," Satan (dragen) og to jordiske magter, der sammen vil bringe forfølgelse over Guds folk.

En af disse magter, dyret fra havet (Åb 13,1-10), beskrives som en blanding af en panter, en bjørn og en løve (Åb 13,2), billeder, der er taget direkte fra Dan 7,4-6. I uge seks så vi, hvorledes den sidste jordiske magt, Rom, fulgte efter Babylon (løven), Medien-Persien (bjørnen) og Grækenland (panteren) i Daniel 7. Den begyndte som det hedenske Rom og blev dernæst til det pavelige Rom. Det lille horn i Dan 7,7-8; 19-21; 23-25 fik sin magt fra og voksede direkte ud fra det fjerde dyr. Vi så også, at mange af det pavelige Roms egenskaber, som de beskrives i disse vers i Dan 7, genfindes i dyret fra havet i Åb 13,1-10. Derfor har bibelforskere set Rom som en af Guds folks vigtigste modstandere i beskrivelsen af de sidste tider i Åb 13.

Men Rom er ikke alene. Endnu en magt beskrives. I denne uge vil vi fokusere mest på Åb 13 og de begivenheder og magter, der beskrives i dette kapitel. Vi vil hele tiden spørge: Hvad betyder disse begivenheder, og hvordan kan vi blive rede for dem?

Ugens tekster

- Åb 13,1-12; 14,9-11; 16,2; 19,20; 20,4
- Jer 51,6-7.53.57
- Åb 18,1-4

Banesåret, der blev lægt

Åb 13,1-10

Læs teksten og gennemgå begrundelserne for, at dette taler om pavedømmet både i dets rolle i fortiden og fremtiden. Læg specielt mærke til, hvilken fremtrædende rolle det gives. Hvad betyder dette i forbindelse med de sidste tiders begivenheder?

Selv om Gud har trofaste mennesker i alle kirker, peger Skriften på en specifik rolle, som denne institution har spillet i historien og vil spille igen i de sidste tiders begivenheder.

Åb 13,3

Hvad sker her, og hvad lærer det om Roms fremtrædende rolle?

I århundreder havde Romerkirken været den centrale religion og på mange måder den vestlige verdens politiske centrum. Et tydeligt eksempel på dens magt ses i historien om den tysk-romerske kejser Henrik IV, som kom til pave Gregor VII's slot for at stifte fred efter at have gjort paven vred. Kejseren måtte vente i slotsgården i tre dage i vinterkulden, før paven lod ham komme ind. Gregor VII var opstemt over sin triumf og pralede af, at det var hans pligt at ydmyge de stolte konger.

Men som en følge af reformationen, oplysningstiden og den franske revolution var Roms politiske og religiøse overherredømme knust ved afslutningen af det attende århundrede. En af paverne, Pius VI, blev faktisk taget til fange af den franske hær i 1798 og døde i landflygtighed i 1799.

Men Åb 13 taler om en genoplussen, en helbredelse af dets "banesår". Og selv om Rom ikke i dag har den samme slags politiske magt, som den havde på Gregor VII's tid, er det en meget indflydelsesrig institution, både religiøst og politisk. For eksempel var en paves tale for begge kamre i den amerikanske kongres, som det skete med pave Frans i 2015, noget hidtil uhørt. Og ifølge profetierne vil pavemagtens indflydelse blive ved med at vokse.

Til at tænke over

Hvordan kan vi være tro mod det budskab, vi er kaldet til at forkynde, men gøre det på en sådan måde, at vi sårer så få mennesker som muligt? Hvorfor må vi ikke give efter for "politisk korrekthed" i vores forkyndelse af den nærværende sandhed?

De forenede Stater i profetierne

Folk har med rette spurgt: Hvordan kan Rom i dag eller i fremtiden få den form for indflydelse, som beskrives i Åb 13? Forsvundet er jo de dage, hvor det kunne kommandere hære til at udføre sin vilje. Vi finder også svaret i Åb 13.

Åb 13,11-12

Hvilke kendemærker hjælper os til at identificere denne magt?

Det dyr, der kom forud for dette, og som i lang tid af protestanter er blevet betragtet som Romerkirken, beskrives som at være ved magten i toogfyrre måneder (Åb 13,5). De 42 måneder svarer til "én tid, to tider og en halv tid" i Dan 7,25, eller tre og et halvt år (Åb 12,14) eller 1260 profetiske dage (Åb 12,6). Det er den tidsperiode, hvor pavemagten undertrykte sine modstandere. Når vi anvender år-dag princippet, begyndte denne profetiske tidsperiode med pavedømmets overherredømme i 538 e.Kr. og endte i 1798, hvor paven blev taget til fange. På det tidspunkt modtog pavedømmet sit banesår, og forudsigelserne gik i opfyldelse.

På dette tidspunkt i historien, omkring afslutningen af de "toogfyrre måneder" (1798), fremstår en anden magt (Åb 13,11; 13,1). Denne magt kommer op af jorden. Det står i modsætning til mange af de tidligere magter, som kom op af vandet (se Dan 7,2-3), et symbol på folkeslagene. "De vande, som du har set kvinden sidde ved, er folk og skarer, folkeslag og tungemål" (Åb 17,15).

Af denne og andre årsager må den nye magt være USA, som opstod i en forholdsvis ubefolket del af verden og ikke havde brug for at styrte andre verdensriger for at gøre det.

"Hvilken nation i den nye verden var ved at få magt i 1798, gav løfte om rigdom og styrke og tiltrak sig verdens opmærksomhed? Symbolerne lader os ikke i tvivl. Kun én nation svarer til profetiens enkeltheder; den peger umiskendeligt på Amerikas forenede Stater." (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 355).

Selv om denne magt først beskrives med to horn som et lam, der symboliserer mildhed, vil det komme til at tale "som en drage" (Åb 13,11). Dette antyder, at der ville komme en tid med forfølgelse ligesom under de tidligere magter. Åb 13,11-17 besvarer derfor spørgsmålet om, hvordan Rom kunne udøve den indflydelse, som profetien forudsiger. Det vil have USA's magt bag sig.

Et spørgsmål om tilbedelse

Hele vejen igennem Bibelens historie har Gud været nødt til at tage sig af dem, der faldt for afgudsdyrkelse og andre former for falsk tilbedelse (se Matt 4,8-10.) I den sidste afgørende krise, som beskrives i Åb 13, vil spørgsmålet om tilbedelse igen komme i fokus. Også der bliver Guds folk nødt til at vælge, hvem de vil tilbede og tjene (se Jos 24,15).

I studiet "Daniel og de sidste tider" i uge 2 i dette kvartal studerede vi beretningen om de tre jødiske unge mænd, der fik befaling om at tilbede billedstøtten af guld (Dan 3,5). Vi har også set, hvordan Åb 13 benytter ord og udtryk fra det kapitel til at beskrive den forfølgelse, som Guds folk vil møde i de sidste tider. Vi kan altså se hændelserne i Dan 3 som et fortilfælde for, hvad der vil ske i de sidste tider, som de beskrives i umiddelbar sammenhæng med dyrene i Åb 13 og deres magt. Alle fik befaling om at tilbede billedstøtten af guld, ellers ville de omkomme i ovnen med flammende ild. I Åb 13 siges der på samme måde, at alle vil blive "dræbt, der ikke vil tilbede dyrets billede" (Åb 13,15).

Åb 14,9-11;
16,2; 19,20;
20,4

Hvad siger disse vers om, hvor afgørende spørgsmålet om tilbedelse vil blive?

Babylon har altid været hovedstaden i den falske tilbedelse. Babelstårnet vidner både om dets bygningsmænds ønske om ligesom Lucifer at "stige op over skybankerne" (Es 14,14) og deres forsøg på at frelse sig selv i tilfælde af en ny global oversvømmelse. De nægtede at tro på Guds løfte om aldrig igen at bringe en vandflod over jorden (1 Mos 9,8-11).

Det ny-babyloniske verdensrige ophøjede på samme måde menneskers værk. Nebukadnesar lovpriste "det store Babylon, som jeg med magt og styrke har bygget" (Dan 4,27). Senere brugte kong Belshassar guldbægrene fra Salomos tempel under en fest, drak vin af dem og de "lovsang ... deres guder af guld, sølv, kobber, jern, træ og sten" (Dan 5,4). Læg mærke til, at disse bægre fra templet blev fyldt med vin, som svækkede alles dømmekraft. Som en følge deraf døde mange i byen, da Babylon faldt. Et ydre skin af sandhed kan bedrage os ved at skjule Babylons dræbende vin. Falsk tilbedelse og forkerte ideer er kendetegn på Satans rige.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi sikre os, at vi ikke tager del i falsk tilbedelse her og nu?

”Det store Babylon”

Jer 51,6-7.53.57

Zak 2,7

Åb 17,5-6; 18,2-3

Åb 12,3;

13,1-3; 17,3

Hvad lærer disse tekster os om Babylon?

Som vi så i gårsdagens afsnit, har Babylon en lang historie som hovedstaden i falsk tilbedelse. Det er derfor et meget passende symbol på den magt i de sidste tider, der vil forføre folkeslagene.

Sammenlign dragen, dyret fra havet og det skarlagensrøde dyr. Hvilke ligheder og forskelle er der?

Alle tre har syv hoveder og ti horn, hvilket repræsenterer summen af hoveder og horn på dyrene i Daniel 7. Hvert nyt stort byggede på dem, der gik forud for dem. På samme måde forbinder det skarlagensrøde dyr elementer fra dragen og dyret fra havet (som henholdsvis symboliserer det hedenske og det pavelige Rom) samt fra dyret fra jorden (Åb 13,11-14), og samler dermed ”alle tre magter – alle Guds fjender – i en virkelig koalition.” (Jacques B. Doukhan, *Secrets of Revelation, The Apocalypse Through Hebrew Eyes* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2002), s. 162). Et yderligere element i Åb 17 er kvinden, som rider på det skarlagensrøde dyr. Hun symboliserer en uretmæssig forbindelse mellem religiøse og politiske magter. Denne kvinde står i skarp modsætning til den rene kvinde i Åb 12:

Den rene kvinde (Åb 12)

På himlen
Klædt i solen
Kronet med tolv stjerner
Angrebet af dragen
Moder til Guds ”rest”

Skøgen (Åb 17)

Ved de vældige vande
Klædt i purpur og skarlagens
Pyntet med guld og ædelsten og perler
Støttet af dragen
Moder til skøgerne

Som ”moder til skøgerne” har Babylon haft travlt med at få børn. Den frafaldne moderkirke har mange frafaldne døtre. Men Guds sande folk overlever ned igennem århundrederne trods Satans angreb.

Åb 14,8 har allerede advaret folk mod Babylons fald eller frafald fra sandheden, som med tiden fører til den sidste vildfarelse, dyrets mærke (Åb 14,9-11). Den advarsel vil blive gentaget med meget større kraft og kulminere med en sidste appel til Guds folk, som stadigvæk er i Babylon, om at komme ud fra hende og forene sig med Guds sidste menighed i de sidste tider (Åb 18,1-4).

Drag ud fra hende, mit folk

Gennem lang tid har de, som studerer Bibelens profetier, med stor interesse fulgt verdensbegivenhederne, især dem, der ser ud til at have sammenhæng med de sidste tider. Tænk fx på USA's rolle. Så langt tilbage som 1851 identificerede nogle adventister Amerika som det andet dyr (Åb 13,11-15), en ret usædvanlig identifikation i lyset af den status, USA dengang havde. I midten af 1800-tallet var verdens stormagter stadigvæk i Europa: Preussen, Frankrig, Østrig-Ungarn og England. På det tidspunkt havde Amerika i fredstid en hær på ca. tyve tusinde mand. Det svarer til en tiendedel af antallet af soldater i slaget ved Waterloo (1815) alene. I 1814, kun fyrré år tidligere, invaderede briterne Washington D.C. I 1867 udryddede Sitting Bulls krigere general Custers syvende U.S. kavaleri. Så på det tidspunkt, hvor nogle kommentatorer identificerede USA som den magt, der en dag ville påtvinge verden "dyrets mærke", kæmpede nationen stadigvæk mod de indfødte amerikanere på egen jord, og de var ikke altid i stand til at vinde.

Der er ingen tvivl om, at de store verdensbegivenheder har fulgt vores profetiske forståelse. Men mere skal ske, før vi når verdens ende. Derfor er det vigtigt fx i forbindelse med "dyrets mærke" at understrege, at lige nu er der ingen, der har det, uanset om de holder det fjerde bud eller ej.

Der skal nemlig ske meget mere.

Åb 18,1-4

Hvad sker der her, og hvorfor er det vigtigt for os at huske nu? Hvad lærer disse vers os om vores opgave over for verden?

Disse vers maler et sørgeligt billede af verden både politisk, moralsk og åndeligt. De viser den onde indflydelse, som falsk religiøs lære har på verden. Men samtidigt giver de os håb, for endnu en engel fra himlen oplyser verden med sin herlighed. Og Guds trofaste folk, som endnu ikke har lært alt det, de har brug for at vide, kaldes ud af Babylon. Det betyder, at helt frem til enden har Guds folk, som allerede er ude af Babylon, en stor opgave at udføre for dem, der stadigvæk befinder sig i Babylon.

Hvad bør det betyde for os, at Gud omtaler nogle af dem, der stadigvæk er i Babylon, som "mit folk"? Hvorfor er dette en vigtig pointe at huske i vores omgang med andre?

Til at tænke over

Til videre studium

Satans angreb på Guds lov er et angreb på Gud selv, både på hans autoritet og hans styre. I de sidste tider, i de afgørende begivenheder i den sidste krise vil Satan angribe dem, der "holder fast ved Guds bud" (Åb 12,17; 14,12); for de er de eneste på jorden, som vil nægte at hylde ham gennem hans stedfortrædere her på jorden. Den kamp, han for lang tid siden kæmpede mod Gud i himlen, vil fortsætte her på jorden. Og ligesom han tabte i himlen, vil han også tabe her på jorden. "Lige fra begyndelsen af den store strid i himlen har det været Satans hensigt at omstyrte Guds lov. Det var med dette for øje, han begyndte sit oprør mod Skaberens, og siden han blev nedstyrtet fra himlen, har han fortsat den samme kamp på jorden. At bedrage menneskene og få dem til at overtræde Guds lov er det mål, han stadig forfølger. Hvad enten dette mål nås ved at forkaste hele loven eller kun én af dens forskrifter, vil det endelige resultat blive det samme. Den, som 'fejler blot på ét punkt', viser foragt for hele loven; hans indflydelse og eksempel er og bliver overtrædelsen; han 'er blevet skyldig i dem alle.'" (Ellen White, *Mod en bedre fremtid*, s. 470).

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Tal sammen i klassen om verdensbegivenhederne, og om, hvordan de peger på, hvad vi tror, der skal ske i de sidste tider. Hvilke begivenheder skal endnu finde sted? Hvordan kan vi lære at være vågne over for tidens tegn samtidigt med, at vi undgår fanatisme, tidsspekulationer og vidtrækkende forudsigelser om ting, som Bibelen og Ellen Whites skrifter ikke siger noget om?**
2. **Tænk nøjere over spørgsmålet om tilbedelse. Hvad vil det sige at tilbede noget? Hvordan tilbeder vi det, vi tilbeder?**
3. **Tænk grundigere over tanken om, at Gud endnu har folk i Babylon. Hvordan opfatter vi, hvad "Babylon", som indlysende er et symbol og ikke en bogstavelig betegnelse, betyder? Hvad lærer det os om vores forpligtelse til at blive ved med at forkynde vores budskab til andre, uanset deres politiske og/eller religiøse overbevisning?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Måske er det denne sabbat, klassen kan invitere en gæst med ekspertise til at besvare nogle af de spørgsmål, som har samlet sig i løbet af kvartalets studier.
- Prøv, evt. ved hjælp af fodnotehenvísninger i din bibel, at finde så mange eksempler du kan fra Åbenbaringens Bog, hvor den anvender gammeltestamentelige tekster i beskrivelsen af Babylon – et eksempel er 14,8 og Esajas 21,9.

Uddybende
Spørgsmål

- Kan vi beregne os til fremtiden?
- Tegner Bibelen et slavisk nøjagtigt billede af fremtidens politiske og religiøse begivenheder, så vi skematisk kan fremstille dem for andre?
  - Hvad er klart, og hvad er mindre klart?
  - Hvad er væsentligt, og hvad er mindre væsentligt i det profetiske scenario, vi ser foran os?
- Hvis vi som syvendendedags adventister fik flertal i et land (som fx Danmark), hvilke love ville vi så indføre, som ikke findes nu?
  - Ville vi indføre love, der handler om religion og tilbedelse?
  - Hvorfor er religionsfrihed så afgørende et princip, hvis det betyder, at vi tillader mennesker at gøre noget, vi mener, er forkert?
- Adventisters profetiske forståelse har givet os en skepsis mht. USA, som ikke altid deles af andre kristne.
  - Hvilke sider ved udviklingen i USA bør vi særligt være nervøse for?
  - Hvordan kan vi bedst fremstille dette profetiske syn, uden samtidig at blive opfattet som på den anden side af det rent politiske spektrum – som fx kommunistisk under den kolde krig eller tilhænger af de mange diktaturstater, som vokser frem, og som ofte står politisk i modsætning til USA?

Personligt
kristenliv

- Tænk over, hvordan du kan undgå
  - at blive skræmt ved tanken om den farlige udvikling, verden er inde i, og de dramatiske profetier, Bibelen har givet,
  - at blive så optaget og fascineret af spekulationer om profetierne om den politiske udvikling, at du glemmer det centrale i dit kristenliv, bøn og tjeneste for andre.

Til at
tænke over

“... lad Daniel tale, lad Åbenbaringen tale, og fortæl, hvad der er sandt. Men ligegyldigt hvilket emne der fremstilles, skal Jesus fremhæves som målet for alt håb, som Davids rodkud og ætling, den strålende morgenstjerne.” (Ellen White, *Testimonies to Ministers*, side 118).

NOTER
